

Siedem groszy

WIADOMOSCI ZE SWIATA - NAJCIEKAWSZE PROCESY SENSACYJNA POWIEŚĆ

dziennik ilustrowany dla wszystkich o wszystkim

Atak tłumy na wojsko i policję

Krwawe starcia w Irlandji. Gen. O'Duffy ranny

Londyn, 7-go października.
Wczoraj wieczorem doszło w Tralee w irlandzkim hrabstwie Hery do ostrych starć, w czasie których generał O'Duffy został poważnie ranny. Skoro O'Duffy w towarzystwie sekretarza zjednoczonej partji irlandzkiej Cronina, opuścił hotel, napadła na nich grupa ludzi. Wywiązała się walka, której kres położyła dopiero policja. O'Duffy otrzymał szereg ran w głowę.

Dublin, 7-go października.
Krwawe starcia w Tralee trwały aż do

północy. Dopiero wzmocnionym siłom policyjnym i wojskowym udało się przywrócić porządek. Tłum atakował raz po raz budynek, w którym odbywało się zebranie zjednoczonej partji irlandzkiej. Samochód generała O'Duffy został doszczętnie spalony. Tłum zaatakował wojsko i policję, która musiała zrobić użytek z broni. 25 osób zostało rannych. General O'Duffy został wywieziony z miasta w asyście wojskowej.

Dalszy ciąg procesu lipskiego

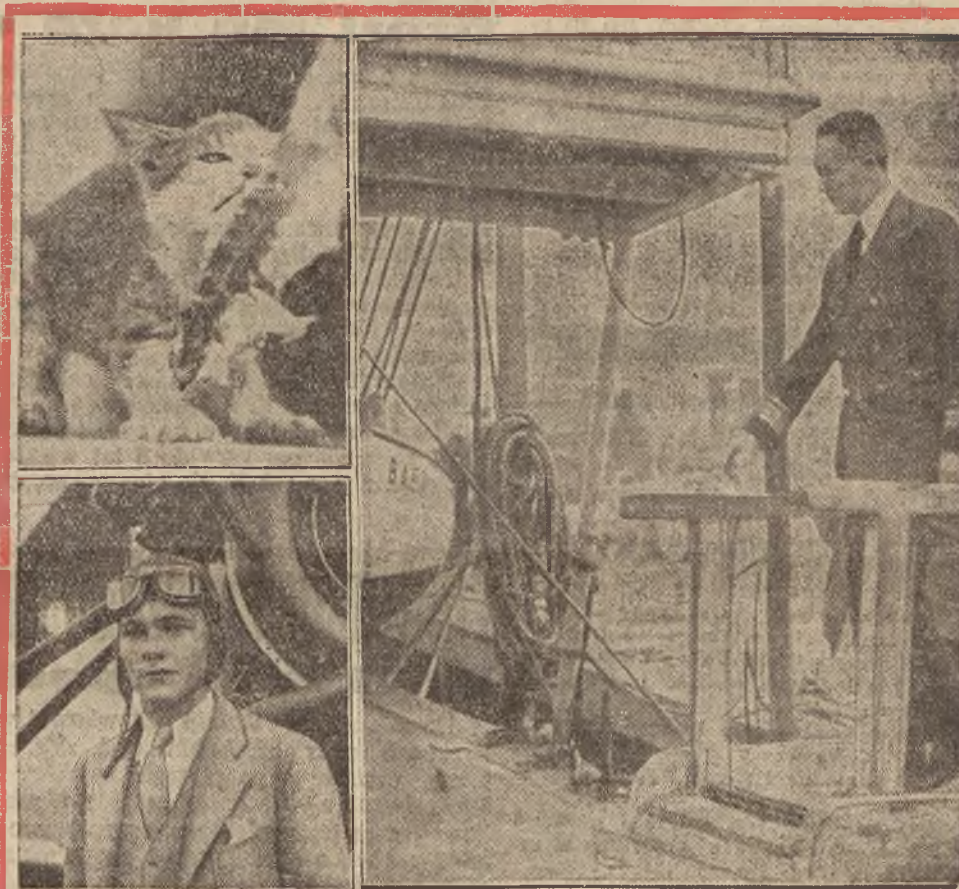
odbywać się będzie w gmachu Reichstagu

Lipsk, 7-go października.
Na początku dzisiejszej rozprawy zapowiedział przewodniczący, iż we wtorek dalszy ciąg przewodu sądowego odbędzie się w Berlinie w gmachu Reichstagu. Następnie w związku z wczorajszym incydentem oskarżony Dymitrow złożył oświadczenie, iż nie miał zamiaru swemi słowami nikogo obrazić oraz, że nieporozumienie polega na niedostatecznym oponowaniu przez niego języka niemieckiego. „Nie potrzebuję łaski ani sympatii, chce się tylko bronić.”

Z kolei prokurator Werner usiłuje wykazać sprzeczności w zeznaniach Torglera odnośnie do jego spotkania się w dniu 27 lutego z posłem Florinem w gmachu Reichstagu. Torgler podtrzymuje jednakże swe twierdzenia. Następnie świadek Parisius mówi o konferencjach komunistycznych, odbywających się w mieszka-

niu znanego wydawcy komunistycznego Münzenberga, w których miał brać udział Dymitrow i Popow. Dymitrow oświadcza wobec tego, że poznał wprawdzie Münzenberga osobiście w roku 1931, nigdy jednak nie był u niego w mieszkaniu. Popow oświadcza, że wogóle wydawcy nie widział na oczy.

Dalszy ciąg rozprawy dotyczy okoliczności, w jakich nastąpiło aresztowanie oskarżonych Bułgarów. Aresztowanie to odbyło się na podstawie denuncjacji kelnera z restauracji „Bayerhof”, który zawiadomił policję o obecności „podejrzanych typów”, utrzymując, iż widział ich niegdyś w towarzystwie van der Lubego. Wszyscy oskarżeni Bułgarzy twierdzą zgodnie, że nigdy w towarzystwie van der Lubego nie byli i określają oskarżenie kelnera jako wymyślone kłamstwo.

Ameryk. admirał, komandor Byrd na pokładzie okrętu wyprawy do bieguna południowego „Niedźwiedź z Oaklandu”, na lewej stronie u dołu ryciny pilot McCormick, u góry rasowa kocica polarna, maskotka wyprawy.

Rokowania polsko-niemieckie

w sprawie układu o ubezpieczeniach społecznych

Berlin, 7-go października.
Od 28-go września do 3-go br. odbywały się w Berlinie rokowania polsko-niemieckie w sprawie wprowadzenia w życie polsko-niemieckiego układu o ubezpieczeniach społecznych, który miał obowiązywać od 1-go września. Zmiana niemieckiego ustawodawstwa stworzyła jednak-

że konieczność pewnego zmodyfikowania postanowień umowy. Poza tem uzgodniono pewne rozbieżności cod o interpretacji postanowień układu i omówiono zarządzenia dla wprowadzenia go w życie. We wszystkich tych sprawach porozumienie zostało osiągnięte.

Polska eskadra samolotów

polecą do Bukaresztu

Warszawa, 7-go października.
W dniu 12-go bm. z lotniska warszawskiego wystartuje do Bukaresztu wielka polska eskadra powietrzna w liczbie 42 samolotów myśliwskich. Trasa będzie podzielona na dwa loty.

Dowódcą tej olbrzymiej eskadry będzie dyrektor departamentu w min. Spraw Wojskowych pułk. Rayski. Polecą wyłącznie samoloty polskiej konstrukcji śp. inż. Puławskiego, uznane za najlepsze samoloty myśliwskie na świecie. Będzie to największy z dotychczasowych rajdów powietrzny polski. W Rumunji eskadra polska zabawi kilka dni, rewizytując lotników rumuńskich, w odpowiedzi na nieda-

wny pobyt w Polsce księcia rumuńskiego Mikołaja.

Drugi lot sowiecki do stratosfery

Moskwa, 7-go października.

Wczoraj rozpoczęto tu przygotowania do drugiego lotu do stratosfery. Wzlot balonu ma odbyć się w Moskwie 22-go października. Balon zostanie w tym celu przewieziony zpowrotem do Moskwy.

Edia kradzieży aktów dyplomatycznych

Warszawa, 7-go października.
W sprawie okradzenia w pociągu Bukareszt — Warszawa polskiego urzędnika konsularnego Wołpińskiego, informują z min. Spraw Zagranicznych, że, ponieważ

Wołpiński, jadąc na urlop zabrał z sobą okazjnie tylko zwykłą pocztę konsulatu w Kiszyniowie, przeto nie mógł posiadać przy sobie żadnych ważniejszych tego rodzaju dokumentów dyplomatycznych i zachodzi wypadek zwyczajnej kradzieży, która tylko dzięki osobie okradzonego nabiera charakteru kradzieży dyplomatycznej.

Tylko w sprzedaży dziennej **10 gr.**

A więc --
nie zwlekaj
z prenumeratą

Kto zapłaci abonament miesięczny z góry
dostaje wszystkie numery za 7 groszy

Zamiast kupować
codziennie -- zapłacić
za miesiąc

JAN TADEUSZ HRABIA KLIMCZOK WODZ ROZBOJNIKÓW ŚLĄSKICH

236)

STRESZCZENIE POZACZKU POWIEŚCI.

Jan Tadeusz hrabia Klimczok z Bielska pozbawiony majątku i nazwiska przez oszusta Lubara, uciekł w góry z postanowieniem, że będzie tępił złych, a bronił pokrzywdzonych. Klimczok dobrał sobie towarzyszy i utworzył z nimi bandę rozbojniczą, która swą siedzibę miała w pobliżu małowicznej doliny Bystrej. W jakimś czasie później księżniczka Klementyna Sułkowska siedziała w lesie, oczekując wyniku pracy zbójców, którzy podziemnym tunelem starali się dostać i uwolnić uwięzionego Klimczoka. Wtedy porwał ją król przemysłników, aby ją oddać w ręce ojca.

Przemysłnik otworzył usta, chcąc swą brankę uspokoić, lecz w tej samej chwili rozległ się w zaroślach szmer kroków ludzkich.

Cicho! — szepnął Harald. — Cicho! To jakiś szmer podejrzanym. Wyraźnie słyszę trzask łamanych gałązek. Klementyna krzyknęła z radości, bo jej się zdawało, że zbójcy nadbiegają z pomocą.

— Ratujcie mnie, ratujcie! — wołała, ile jej sił starczyło.

— Milcz, albo cię zabiję! — krzyknął Harald, błyskając ostrzem noża.

— Zabij mnie! — odparła Klementyna, nie zmieniając głosu. — Nie boję się ciebie. Możesz mnie zamordować, jak mnie przemocą wprowadziłeś, lecz nie pójdę z tobą, bo już mi pomoc nadchodzi. Ratujcie mnie, ratujcie!

Harald zerwał się wściekły, chcąc rzucić się na Klementynę, — gdy rozległ się huk strzału, poczem król przemysłników zachwiał się i zbroczony krwią runął na ziemię.

Wycie wilka przerywane przeraźliwymi krzykami długo jeszcze brzmiało w uszach Mirki, choć bandyta park daleko pozostawił już za sobą. Chętnie byłby się on przyjrzał straszemu widowisku, jakie w tej samej chwili z pewnością odgrywało się w zamku. Uprzymiślał sobie jednak, że łatwo mógłby być schwytany i, że zalecało się, aby jak najprędzej się cofnął. Przecież nasycił już swą zemstą. Mirko był pewnym, że głodny wilk pożarł księcia i Hortensję, zanim zdołano przybiec im z pomocą.

Świt był już niedalekim, gdy Mirko wrócił do swojej kryjówki. Tym razem zadowolony kładł się na postaniu.

— Z księciem już się policzyłem, — szepnął do siebie, zanim mu się powieki sklepiły. — Lecz mi to nie wystarcza. Trzeba wypełnić całe gniazdo. Jeszcze pozostała księżniczka, którą niedawno widziałem u matki Brygidy, a która z pewnością jest jeszcze w lesie. To byłaby uciecha, gdybym ją mógł znaleźć. Do diabła, o takiej rozkoszy boję się nawet pomyśleć, bo w takim razie mógłbym się zemścić podwójnie. Klementyna jest bowiem nie tylko córką księcia Sułkowskiego, lecz także narzeczoną Klimczoka! Radziłbym jej, aby się miała przedemną na ostrożności. Bo gdy mi spadnie w ręce, wybije dla niej ostatnia godzina. Ale to tylko puste mrzonki, to czcze urojenia. Życzenia moje nigdy się nie ziszczą. Poprzestańmy na tem, że zemściliśmy się nie tylko na Klimczoku, lecz także na księciu, który teraz już z pewnością się przekonał, że z Mirką najlepiej żyć w zgodzie.

Potem ziewnął bandyta przeciągle i usnął. Gdy nazajutrz obudził się, słońce stało już wysoko na niebie. Mirko wyprężył członki, wstał, zabrał się do oprawienia sarny i upieczenia

kawała mięsa nad ogniem, który rozpałił w jaskini. Najadłszy się do syta, wyszedł na świat.

— Rozważywszy dobrze, — mruzczał do siebie, — jestem właściwym głupcem, jeżeli się skarzę na złe losy. Któż bowiem może mieć lepsze życie odemnie? Czy nie jestem samodzielnym panem? Czy potrzebuję przymilać się i nadsłuchiwać komukolwiek? Przeciwnie, nie radziłbym nikomu zadzierać z Mirkim. Na świecie, wśród ludzi niema nie więcej, prócz kłopotów i zmartwień.

To zadowolenie z własnego losu nietrwało jednak długo. Charakter jego nikczemny, podstępny i gwałtowny był przyczyną, że nigdy nie mógł być spokojnym i zadowolonym. Wkrótce też dał mu się odczuć brak wielu pożądanых rzeczy. Przedewszystkiem butelka była pusta, a nie śmiał zajrzeć do karczmy, aby ją kazać napełnić.

— Żeby mi przynajmniej jaki czo-

Tak, to była ona. O kilka tylko kroków leżała na trawie pod rozłożystym dębem, a obok niej siedział brodaty mężczyzna.

Mirko ostrożnie zasunął znów gałęzie. Musiał zebrać myśli, bo w głowie miał zamęt. W pierwszej chwili nie wierzył własnym oczom. Nie mógł wcale pojąć, że jego życzenia miały się spełnić tak prędko i, że mu się nadarzała sposobność do zaspokojenia zemsty. Przedewszystkiem chciał ochłonąć. Miał uczucie, jak strzelec, czatujący na stanowisku, który przedwczesnym ruchem boi się spłoszyć zwierzynę. Tego chciał uniknąć na wszelki sposób. Klementyna miała wpaść w jego ręce koniecznie. Równocześnie jednak odezwało się w nim tchórzostwo. Lękał się brodatego, barczystego mężczyzny, który siedział obok Klementyny.

Mirko rozchylił po raz drugi gałęzie, bo usłyszał krzyk Klementyny i

— Czego się lękasz księżniczko? — mówił bandyta z szyderstwem

wiek wszedł w drogę, na którym mógłbym złożyć swoją wywrzec! — mruzczał do siebie. — Szkoda, że starej Brygidy niema już w lesie. Chętnie złożyłbym jej wizytę i przykręciłbym jej mocniej chustę na szyi. Takie psie życie, na jakie jestem skazany, nie dla Mirki. Pragnę czynów i pałam żądzą, abym znowu mógł poczuć zapach krwi ludzkiej.

Zły poclapał się dalej, uśmiechając się do siebie ponuro i oglądając na wszystkie strony, czy nie nawinie mu się jaki drwal spokojny, lub też dziewczyna, zbierająca gałązki. Jego surowy, brutalny charakter nie dawał mu spokoju. Nie miał jednak szczęścia. Jak okiem sięgnąć, nigdzie nie było ani śladu człowieka. Świąteczna cisza panowała w lesie, tylko wiatr szemrał w drzewach, tylko ptaszki świegotały i dzieciół postukiwał długim dziobem w pień starej sosny.

Mniej surowego człowieka od Mirki cudowna piękność przyrody byłaby ukoiliła, a nawet uradowała. Dalekim był jednak od tego. Bandyta szukał tylko sposobności, aby komu dokuczyć i zaszkodzić.

Nagle stanął jak wryty. Niespokojnym okiem rzucił dokoła siebie. Zdawało mu się, że jakaś suknia ukazała się w gęstwinie. Ostrożnie rozchylił gałęzie krzaków. Potem omal nie krzyknął z radości. Nie dowierzał własnym oczom, bo rzeczywiście zobaczył suknię kobiecą, a jej właścicielką nie był nikt inny, tylko — Klementyna.

siebie. — Wołę ciebie, księżniczko, jak drapieżnego wilka, który mi się wczoraj naprzykrzał swoim towarzystwem! Z tobą prędzej i łatwiej się uporam.

Potem twardą, olbrzymią łapą głaskał ją po miękkich, złocistych włosach. Lecz w tej samej chwili obudziła się księżniczka. Z krzykiem i gestem wstretu odepchnęła go od siebie.

Twarz Mirki wykrzywiła się szpetnie.

— Czego się lękasz, księżniczko? — mówił bandyta z szyderstwem. — Przecież jam nie gorszy od Klimczoka. Nie bąś się jego, nie bój się mnie, boć i on, jak ja, niczem więcej nie jest, jak zbójcą!

Księżniczka w tej chwili szybkim ruchem zsunęła się z postania. W śmiertelnym strachu chciała uciec przez otwór w jaskini. W tej samej chwili przyskoczył do niej Mirko.

— Chciałaś mi uleciec, ptaszyno? — zaśmiał się bandyta. — Poczekaj, obetnę ci skrzydełka i ułaskawię. Przedewszystkiem postaram się o to, ażeby coś podobnego nie powtórzyło się więcej!

Potem ciężkim krokiem zatoczył się do wyjścia. Splunął w obie ręce i popychał kamień, chcąc zatarasować wejście. Z początku nic nie wskórał. Dopiero gdy oparł się plecami, poruszył złom kamienny i powoli zatoczył go przed otwór. Zapanowała wtedy w jaskini gęsta ciemność. Tylko przez małą szczelinę wpadało nieco światła do jaskini.

Klementyna patrzyła na zabiegi bandyty wielkimi i wystraszonemi oczyma.

Gdy znowu do niej powrócił, zsunęła się po raz drugi z postania i upadła przed nim na kolana. Oczy miała łez pełne i w rozpaczy załamywała ręce.

— Proszę cię, pocziwy Mirko, — błagała załóżnie, — nie czyni mi nic złego i puść mnie na wolność. Jeżeli, jak powiadasz, sam jesteś zbójcą, nie sprzeniewierzysz się Klimczokowi. Lękam się o niego, bo nie wiem, co się z nim dzieje. Wypuść mnie z jaskini, bo chcę wrócić do zbójców, którzy wyszli na ratunek Klimczoka.

— Co mnie obchodzi twój Klimczok? — fuknął z szyderstwem. — Wiedz, że go nienawidzę tak samo, jak twojego ojca, który mnie wczoraj dopiero batem wypędził z pałacu. Tak mi wywdzięczył się za to, że mu wydałem Klimczoka! Wiedz bowiem, że koniec na jaki przyszło twojemu Klimczokowi, jest również mojem dziełem! Tak, cieszę się, że ci to mogę powiedzieć! Zdradziłem Klimczoka i wydałem go na pastwę twemu ojcu. Co ty mówiłaś, zbójcy urządzili wyprawę, aby go uwolnić? Haha, oszczędź sobie próżnego mozołu i nie czekaj na pomyślną nowinę. Wiem, że Klimczok zginął bezpowrotnie. Stamtąd, gdzie on się znajduje, niema już powrotu.

Klementyna z trwogą spoglądała na Mirkę.

Jesteś okrutny! — westchnęła. — Co znaczą twoje zagadkowe słowa?

Powtórnie rozległ się głuchy śmiech Mirki wśród ścian jaskini.

— Czy nie domyśliłaś się jeszcze, księżniczko, że twój najukochańszy nie żyje? W obecności mojej zabił go książę Sułkowski, skoro tylko przyszedł do zamku. Ostre słowo, jakie Klimczok rzucił w twarz księciu, było powodem, że związany jeniec padł przebity sztyletem. Trup jego gnije w kałuży, do której go sładzy księcia wrzucili!

(Ciąg dalszy nastąpi).

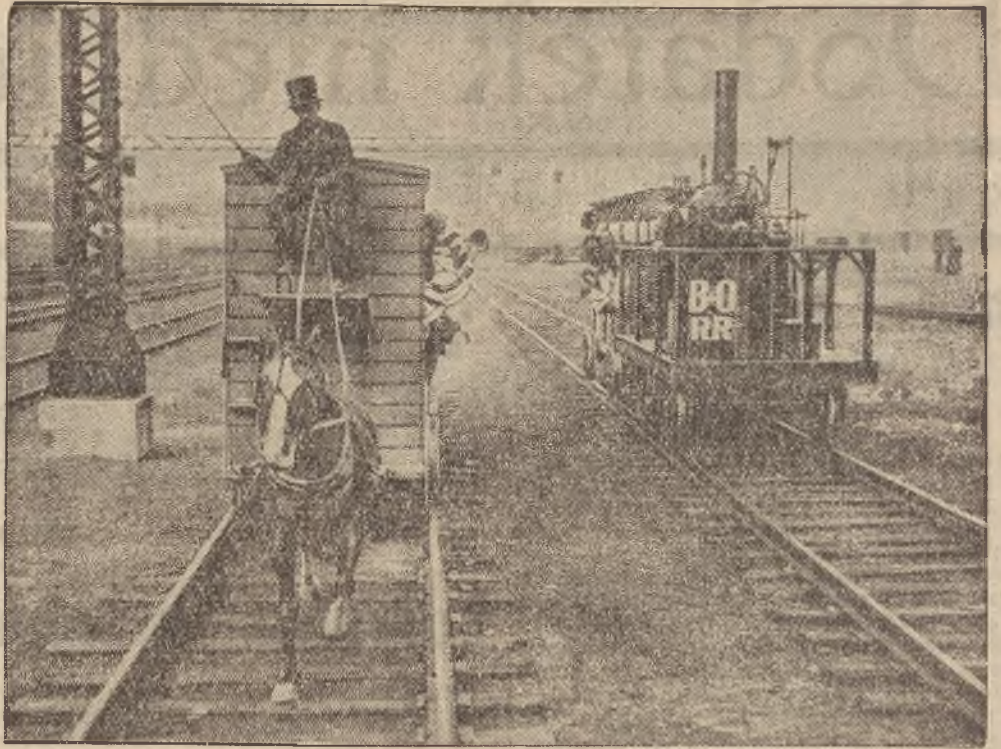

Jak przed tysiącami lat ... tak i dzisiaj jeszcze

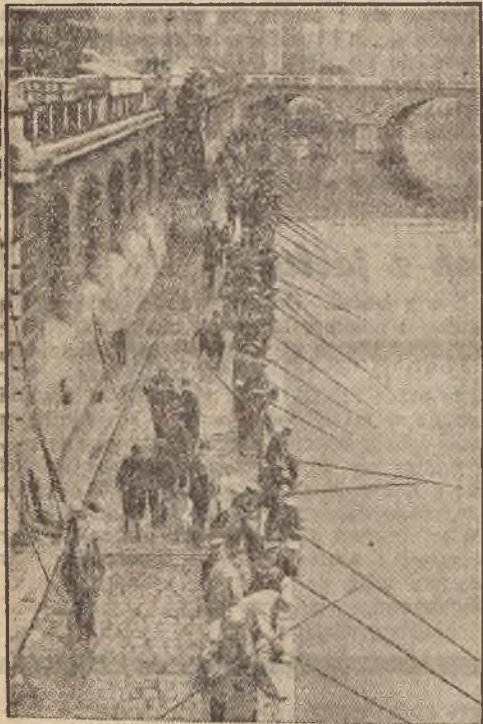
Ojczyzną wielbłąda jest Arabia; stąd rozpowszechnił się na Afrykę i na wschodnie kraje azjatyckie. Są wielbłądy jedno- i dwu-garbowe. Od wielu tysięcy lat wielbłąd był i jest dotąd używany tak do jazdy wierzchem jak i przenoszenia towarów w pustyni afrykańskiej „Saharze“ i pustyni azjatyckiej „Gobi“. — Również u nas widzimy od czasu do czasu Cyganów, Rumunów, przeciągających z oblaskawionymi niedźwiedziami, jednym lub dwoma wielbłądami, na których garbach tresowane małpki wyprawiają harce.

Wyścig konia z parowozem

Na wszechświatowej wystawie w Chicago (Ameryka Północna) urządzane bywały wyścigi pomiędzy lokomotywą, zbudowaną jako pierwszą w Stanach Zjednoczonych, a omnibusem jednokonnym, ku niemałej uciechu zwiedzających wystawę. Atrakcją tych jazd wyścigowych (za małą opłatą od miejsca) są zakłady pieniężne, gdyż wiadomo, że Amerykanie bez zakładów żyć nie mogą. Dotąd we wszystkich wyścigach zwyciężał koń. — Co za kolosalna różnica pomiędzy tą pierwszą lokomotywą a dzisiejszymi elektrycznymi smokami, pędzącymi z szybkością 150 i więcej kilometrów na godzinę.

Sport wędkarski na kanale sekwańskim w Tarczu

W Paryżu istnieje klub wędkarzy, którego patronem jest św. Piotr, apostoł-rybak. Klub liczy przeszło 2.000 członków i urządza rok rocznie na kanale sekwańskim konkurs wędkarski o cenne nagrody. Wygrywa ten, który w oznaczonym czasie złowi najwięcej ryb na wędke.

Mile Kociaki

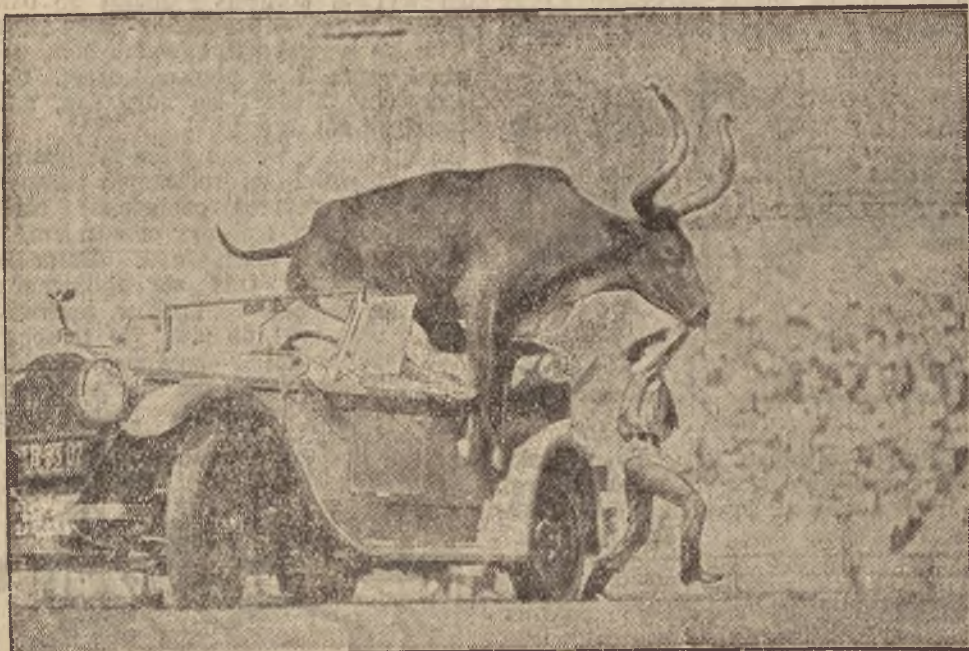
W berlińskim Ogrodzie Zoologicznym można nie tylko podziwiać, ale i pogłaskać kilkunastotygodniowe lwiąta, wystawione na pokaz w dużym koszu. Nietylko dziatwa, ale również panie, amatorki piesków i kotków, otaczają gromadami królewskie dzieci władcy puszczy i pustyni afrykańskich.

Konkursy piękności niemowląt w Anglii

Rycina powyższa przedstawia burmistrza miasta Finsbury pod Londynem, trzymającego trzymiesięcznego chłopaka i trzymiesięczną dziewczynkę, uznanych przez jury konkursową za najzdrowszych i najlepiej rozwiniętych. Nagrodzone dzieciaki są okryte powłózkami własnoręcznie wyhaftowanymi przez angielską królową Mary i wchodzą pod jej specjalną opiekę.

Zabawa pastuchów Kalifornijskich

Cowboje (pastuchy bydła) w Kalifornii (St. Zjedn. Półn. Am.) urządzili w mieście Pasadena swą doroczną tradycyjną zabawę pastuszą, podczas której po pisywały się tresowane buhaje różnymi wyczynami, jak: biegiem do mety, skokami przez przeszkody (samochody i t. p.), jak to widzimy na powyższej rycinie.

Wybór nowego nadburmistrza Londynu

Nadburmistrz „Lord-Maior“ Londynu, stolicy angielskiej, bywa rokrocznie wybierany. W tym roku dostał tej zaszczytnej godności W. Collett. Każdorazowy Lord-Maior londyński jest po królu angielskim pierwszą osobą w Londynie. — Rycina przedstawia pochód nowego burmistrza w gronie rady miejskiej na ratusz w tradycyjnych strojach, sięgających średnich wieków.

